

VIJESTI IZ SVIJETA ZA DJECU

Četvrto tromjesečje 2020.
JUŽNOAZIJSKA DIVIZIJA

Nakladnik
Odjel za crkvene službe
pri Hrvatskoj konferenciji Kršćanske adventističke crkve
Prilaz Gjure Deželića 77, 10000 Zagreb

www.AdventistMission.org
www.adventisti.hr

Urednik
Mario Šijan

Prijevod
Mirna Đurin

Lektura
Miroslav Vukmanić

Korektura
Branka Vukmanić

Umnoženo u uredu nakladnika, 2020.
Za internu uporabu

Dragi voditelju subotnje škole,

Ovog tromjesečja upoznat ćemo Južnoazijsku diviziju, u kojoj se nalaze četiri države: Butan, Indija, Maldivi i Nepal. Središte te divizije nalazi se u Hosuru, u Indiji. U tom području svijeta živi 1,4 milijarde ljudi, uključujući 1,6 milijuna adventista, što je jedan adventist na 872 ljudi. Doprijeti do 1,4 milijarde ljudi je ogroman izazov koji jedino može biti ostvaren uz Božju pomoć. Kao dio tih misijskih napora, Južnoazijska divizija je izabrala jedanaest projekata u Indiji koji će primiti novčana sredstva od darova trinaeste subote ovoga tromjesečja. Projekti su navedeni u nastavku.

Izvori

Ako želite učiniti svoju subotnju školu zanimljivijom, možete preuzeti *Vijesti iz svijeta za djecu* i na sljedećoj poveznici: <https://adventisti.hr/kategorije/download/pouke/>. Posjetite i lajkajte našu Facebook stranicu ([Facebook.com/mis-sionquarterlies](https://www.facebook.com/mis-sionquarterlies)).

Iskoristite prednosti misijskih iskustava u obliku videozapisa na kojima ljudi iz cijelog svijeta iznose svoja iskustva, s posebnim naglaskom na one koji su primili misijske darove trinaeste subote. Videozapise možete preuzeti na web-stranici <https://adventisti.hr/kategorije/videovijesti>.

Hvala vam što ohrabrujete djecu da se uključe u misiju!

Andrew McChesney, urednik

Misijski projekti

Misijski darovi trinaeste subote ovoga tromjesečja upotrijebit će se za:

- ◆ Izgradnju muške spavaonice na Akademiji Garmar u Rajanagaramu u državi Andhra Pradesh u Indiji.
- ◆ Izgradnju pet učionica na Adventističkom koledžu Flaiz u Rustumbadi u Andhra Pradeshu.
- ◆ Izgradnju crkvene zgrade u Amritsaru u državi Punjab.
- ◆ Izgradnju crkvene zgrade u Ranchi u državi Jharkhand.
- ◆ Izgradnju spavaonice u Adventističkoj školi Varanasi u državi Uttar Pradesh.
- ◆ Izgradnju drugog dijela školske zgrade u Adventističkom koledžu Roorkee u državi Uttarakhand.
- ◆ Izgradnju novih crkvenih zgrada za crkve Central Kannadi i Savanagar Tamil u državi Karnataka.
- ◆ Izgradnju dviju učionica u Adventističkoj srednjoj školi engleskog jezika Azam Nagar u državi Karnataka.
- ◆ Izgradnju muške spavaonice u Memorijalnoj srednjoj školi E. D. Thomas u Thanjavuru u državi Tamil Nadu.
- ◆ Izgradnju laboratorija i knjižnice u Adventističkoj srednjoj školi Thirumala u gradu Thiruvananthapuram u državi Kerala.
- ◆ Izgradnju školske zgrade na Adventističkom sveučilištu Spicer u gradu Aundh Pune u državi Maharashtra.

3. listopada 2020.
Lagano disanje
Indija

Četrnaestogodišnja Aradhana primijetila je da jedna od njezinih školskih kolegica u ženskoj spavaonici ima problema s disanjem na prelasku s jeseni na zimu, kad vrijeme postaje hladnije. Njezina sobna kolegica Jyotsana imala je problem s disanjem i na prelasku sa zime na proljeće, kad cvijeće počinje cvjetati. Jyotsana je imala astmu. Iako je Jyotsana koristila sprej protiv astme i uzimala tablete, teško je disala kad god bi se klima mijenjala. Aradhani je bilo žao jer su Jyotsana i ona bile prijateljice. Aradhana je dolazila iz adventističke obitelji, dok je Jyotsanina obitelj pripadala jednoj od svjetskih religija koja ne obožavaju istinskoga Boga. Jedne večeri, kada je Jyotsana uzimala svoj lijek, Aradhana je odlučila razgovarati s njom o Bogu. Sjela je na krevet pored nje i rekla:

“Trebala bi se pomoliti i čitati Bibliju.”

Jyotsana je na trenutak razmislila, a zatim rekla:

“U redu, pokušat ću.”

Obje djevojke su otišle u svoje krevete na spavanje.

Sljedeće večeri Aradhana je vidjela svoju prijateljicu kako sjedi na svojem krevetu i čita Bibliju. Aradhana je bila sretna što vidi svoju prijateljicu kako čita Bibliju. Odlučila je da bi bilo pravo vrijeme da i ona sada ima svoje večernje bogoslužje. Otišla je do svojeg kreveta, pročitala jedno poglavlje iz Biblije i zaspala.

Nakon te večeri Aradhana je vidjela svoju prijateljicu kako čita Bibliju svakog dana. Također ju je vidjela kako se moli svake večeri, bilo da sjedi na svojem krevetu ili kleči pokraj njega.

Jedne večeri Aradhana je predložila da se obje zajedno pomole. Kleknule su i Jyotsana se prva pomolila:

“Dragi nebeski Oče, hvala Ti za ovaj dan. Hvala što si nas čuvao od zla i opasnosti. Budi s našim roditeljima koji su daleko od nas. Budi s nama. Pomozi nam da budemo dobre učenice. Budi s našim dekanom i profesorima. Budi i uz mene. Daj mi snagu da čitam Bibliju i da ozdravim od svoje bolesti. Budi s nama dok spavamo. U Isusovo ime Te molim, amen.”

Zatim se Aradahana pomolila: “Dragi nebeski Oče, budi s Jyotsanom, pomozi joj da ide Tvojim putem. Budi s njezinom i mojom obitelji.”

Nakon nekog vremena Aradhana je primijetila da je druženje s Bogom postalo sastavni dio života njezine prijateljice. Molila se prije obroka, prije rješavanja domaće zadaće i prije polaganja ispita. Njezino zdravlje se također poboljšalo. Astma joj više nije pravila nevolje, i liječnik joj je rekao da može uzimati manje lijekova. Jyotsana je uzbuđeno ispričala Aradhani sretne vijesti:

“Jako sam radosna što mi je liječnik smanjio količinu lijekova. Bila sam vrlo umorna od uzimanja tolikih lijekova.”

“Bog ti je pomogao da smanjiš lijekove,” rekla je Aradhana. Ona se molila za svoju prijateljicu svake večeri i bila je zahvalna Bogu što je čuo njezine molitve. Jyotsana više ne ide u Aradhaninu školu, ali je ona nije zaboravila. Moli se i dalje svake večeri da njezina dobra prijateljica preda svoje srce Isusu.

“Bože, pomozi joj da u potpunosti ozdravi od svoje bolesti, gdje god se ona sada nalazila. Pomozi joj da ide Tvojim putem kako bi te mogla susresti na Novoj Zemlji.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju nove crkvene zgrade u Amritsar, umjesto stare prenatrpane crkvene zgrade. To je crkva u koju Aradhana odlazi na bogoslužja subotom kad nije u internatu adventističkog koledža u Roorkeeju, gradu koji se nalazi dva-

deset i pet kilometara od Amritsara na sjeverozapadu Indije. Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove tako da Aradhana može proslavljati Boga u lijepoj, novoj crkvi.

Povezano s iskustvom

- ◆ Potražite na zemljovidu Amritsar na sjeverozapadu Indije, na granici s Pakistanom.
- ◆ *Aradhana* znači “slaviti”. Ona ima samo jedno ime.
- ◆ Aradhana je nedavno postala siročić jer joj je majka umrla od dijabetesa.
- ◆ Molitva kojom se Aradhana molila za svoju prijateljicu: “Pomozi joj da ide Tvojim putem da bi Te mogla susresti na Novoj Zemlji” ista je ona kojom se njezina majka molila za nju. Majka joj je govorila da se nada kako će jednog dana predati svoje srce Isusu i doći u adventističku crkvu.
- ◆ Molite se za Aradhanu dok razmišlja o toj značajnoj životnoj odluci. Molite se i za njezinu prijateljicu Jyotsanu da upozna Boga.
- ◆ Aradhana ima posebnu poruku za djecu koja čitaju njezinu životnu priču. Ona kaže: “Htjela bih da se svako dijete svaki dan moli Bogu i čita Bibliju.”
- ◆ Pitajte djecu mole li se ona za svoje prijatelje i potaknite ih na svakodnevnu posredničku molitvu.
- ◆ Pogledajte Aradhanu na Youtubeu: bit.ly/Aradhana-Mission.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

10. listopada 2020.

Sara u Indiji

Indija

Ruchi je bila jako tužna. Bila je udana tri godine, a nije imala djece. Njezin suprug Deepak i ona odlazili su k liječniku i molili se bogovima od drveta i kamena. Učinili su sve čega su se mogli sjetiti, ali ništa nije djelovalo.

Jednog dana je jedna starija žena po imenu Shakina došla u posjet članovima obitelji koji su živjeli u istoj kući kao i Ruchi. Shakina je čula da Ruchi želi dijete pa je razgovarala s njom.

“Ja vjerujem u Isusa, pravog Boga,” rekla je Shakina. “Dopusti mi da se molim za tebe.” Ruchi nikada nije čula za Isusa, ali je bila počašćena što se netko želio moliti se za nju.

“Potrebne su mi vaše molitve,” rekla je. “Udana sam već tri godine, a još nemamo djece.”

“Djeca su Božji dar,” rekla je Shakina i pozvala Ruchi da kleknu na pod i da se pomole. Ruchi je imala naviku klečati pred drvenim i kamenim bogovima, tako da se spustila pokraj Shakine.

“Gospodine, učini da Ruchi ostane u drugom stanju zbog obećanja u Psalmu 127,3: ‘Evo: sinovi su Jahvin dar, plod utrobe njegovja je nagrada.’”

Sljedećeg tjedna Shakina je ponovno došla da se moli s Ruchi. Došla je i sljedećeg tjedna.

“Znaš, i ti bi se mogla moliti,” rekla je Shakina. “Trebaš imati vjeru u Isusa kao što ju je imao Abraham.”

“Abra-tko?” pitala je Ruchi. Nikada prije nije čula za Abrahama. Shakina joj je tada ispričala Abrahamovo i Sarino iskustvo i kako su se molili za dijete. Bog je odgovorio na

njihove molitve i dao im sina kad je Sara imala devedeset godina.

Ruchi je razmišljala i rekla: "Vau! Ako je Bog mogao dati dijete Sari kad je imala devedeset godina, onda može i meni; ja imam samo dvadeset i četiri godine." Ruchi se tada počela svakodnevno moliti za dijete: "Isuse, poklonio si dijete Sari, pokloni ga i meni."

Jednog dana, Shakina je ispričala događaj o Ani koja se molila Bogu za dijete, i Bog joj je dao Samuela. Ruchina vjera je porasla kad je čula to iskustvo. Razmišljala je: "Ako je Bog mogao dati djecu Sari i Ani, onda može i meni."

Počela je sama čitati Bibliju i nastavila se moliti. Prošla je jedna godina, dvije, tri, četiri. Ruchi se nastavila moliti i čitati Bibliju.

Jednog dana osjetila je nešto neobično u svojem truhu. Odmah je otišla k liječniku koji joj je rekao da je trudna. Ruchi se radosno zahvaljivala Bogu i odmah nazvala Shakinu da joj kaže radosnu vijest.

"Imat ću dijete!" uzbuđeno je izjavila.

"Isus je odgovorio na naše molitve," rekla je Shakina.

Ruchi je rodila djevojčicu koju je nazvala Cash. Godinu dana kasnije dobila je još jedno dijete. Danas Ruchi svake subote radosno dovodi svoje dvoje djece u adventističku crkvu u Amritsar.

"Isus je moćniji od bilo čega na svijetu," izjavljuje ona.

Dio darova ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju nove crkve u Amritsar, koja će zamijeniti staru, prenatrpanu crkvenu zgradu. To je crkva u kojoj Ruchi i njezina djeca proslavljaju Boga.

Hvala vam što planirate priložiti velikodušne darove tako da Ruchi i njezina obitelj mogu proslavljati Boga u lijepoj, novoj crkvi.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Amritsar na zemljovidu Indije. Grad se nalazi na sjeverozapadu, na granici s Pakistanom.
- ◆ Pitajte djecu zašto se ovo iskustvo zove “Sara u Indiji.” Ponovite izvještaj o Abrahamu i Sari. Stavite pred djecu izazov da se ustrajno mole za ono što je važno u njihovim životima.
- ◆ Razmišljajte o Ruchinom savjetu za djecu koja smatraju da su njihove molitve neuslišane: “Vjerujte u Boga i oslonite se na Isusa. On je darivatelj djece. Kao što Biblija kaže: ‘Djeca su Božje nasljedstvo.’”
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Misijske činjenice

Predaja govori kako je apostol Toma propovijedao Evanđelje ljudima u Indiji i da je osnovao Nestorijansku kršćansku crkvu na jugu. Povijesni spisi govore da kršćani među narodom postoje u Indiji od četvrtog stoljeća.

Nije točno poznato kad su adventistička učenja doprla do Indije i kad je započelo propovijedanje Evanđelja. Godine 1890. S. N. Haskell i P. T. Magan prošli su Indiju od Kalkute do Bombaja na svojem misijskom putovanju oko svijeta.

17. listopada 2020.
Žurba na vlak
Indija

Veliki autobus se kretao neravnim planinskim putom kroz noćnu tamu. Indijska glazba s vozačevog radija ispunjavala je autobus. Mnogi su putnici glasno hrkali i spavali. Ali jedanaestogodišnji dječak po imenu Saint bio je budan. On i ostali u autobusu bili su volonteri posljednjih tjedan dana u zdravstvenoj klinici u jednom teško pristupačnom indijskom selu. Saint je vidio mnogo bolesnih ljudi koji su dobivali besplatnu zdravstvenu pomoć. On nije bio dovoljno odrastao da bude liječnik, ali je bio sretan što može izvršavati zadatke i igrati se s bolesnom djecom. Autobus je sada prevozio volontere prema željezničkoj stanici da se vrate svojim kućama.

Netko je progovorio: “Molim vas, zaustavite autobus, Lavini je mučno zbog vožnje, povraćat će.”

Čim je vozač zaustavio autobus, dvadesetogodišnja Lavinia je istrčala iz autobusa i povratila sve što joj je bilo u želucu.

Zapravo, Lavinia nije bila jedina osoba koja je osjećala mučninu zbog vožnje. Sada su svi bili budni i osjećali mučninu. Ali skupina nije imala vremena da bude bolesna. Trebali su putovati još pet sati kako bi stigli na željezničku postaju na vrijeme.

Liječnik zadužen za cijelu skupinu nije želio da se autobus više zaustavlja. Uzeo je lijekove protiv mučnine iz pribora za prvu pomoć i dao onima kojima je bilo potrebno. Autobus je nastavio putovanje krivudavim putovima.

Sada se izgledalo kao da vrijeme brže prolazi. Netko je rekao: “Trebali bismo ići brže, inače ćemo zakasniti na vlak.”

Putnik je bio u pravu. Skupina je trebala stići na željezničku postaju prije nego što im vlak ode. Vozač autobusa je shvatio potrebu i povećao brzinu. Ali vrijeme je brzo prolazilo, bilo je brže od autobusa.

Nažalost, autobus je napustio zabačeno selo prekasno, a zaustavljanje zbog bolesne djevojke samo je izazvalo dodatno kašnjenje. Izgledalo je nemoguće doći na željezničku postaju na vrijeme.

Saintov otac je provjerio vrijeme polaska vlaka na svojem mobilnom telefonu. Telefonska aplikacija je pokazivala da će vlak krenuti na vrijeme.

“Ovo je čudno, obično vlak kreće sa zakašnjenjem, ali sada će krenuti na vrijeme.” Otac je ponovno pogledao svoj telefon provjeravajući vrijeme polaska vlaka. Bilo mu je žao zbog cjelokupne stiske.

“Izgleda da nećemo stići na vrijeme,” rekao je tužnim glasom. Sada su svi bili zabrinuti. Nitko više nije mogao spavati.

U tom trenutku progovorio je Saint: “Vlak će nas čekati,” rekao je. Odrasli se nisu slagali s time.

“Znaš, Sainte, ova aplikacija za polazak vlakova uvijek pokazuje točno vrijeme,” rekla je njegova majka. “Vlak će možda otići prije nego što mi dođemo na postaju.”

“Ne, mama,” rekao je Saint odlučno. “Bog će zaustaviti vlak zbog nas.”

Autobus je stigao na željezničku postaju s trideset minuta zakašnjenja. Svi su bili zabrinuti zbog toga. Saintov otac i još jedan čovjek, Roshan, otišli su vidjeti koliko će skupina morati čekati na sljedeći polazak vlaka. Odjednom su se obojica vratila trčeći.

“Hej, slušajte svi! Vlak još nije krenuo, požurite!” vikao je Saintov otac. Nije bilo vremena za slavljenje. Svatko je zgrabio svoju prtljagu i trčao što je brže mogao do perona na kojem je vlak stajao i čekao. Onog trenutka kad su svi ušli u vlak, a ostali su skoro bez zraka zbog trčanja, Saint je

prošaptao: “Mama, jesam li ti rekao da će Bog zaustaviti vlak.” Nasmiješio joj se.

Dok su se svi brinuli hoće li stići na vrijeme za polazak vlaka, Saint je znao da njegov nebeski Otac odgovara na molitve pa se molio.

Hvala vam na vašim misijskim darovima koji pomažu djeci poput Santa da upoznaju Isusa i silu molitve.

Daisy Jung

Povezano s iskustvom

- ◆ Autorica ovog iskustva, Daisy Jung, je Saintova majka. Njihova imena su promijenjena kako bi se zaštitio rad volontera koji služe u zahtjevnim dijelovima svijeta.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Misijski zapis

Službeni početak adventnog pokreta u Indiji bio je 1893. godine, kad su William Lenker i A. T. Stroup, kolporter iz Sjedinjenih Američkih Država došli u Madras i otpočeli svoje djelovanje među ljudima engleskog govornog područja u velikim indijskim gradovima. Lenker kasnije navodi u svojim zapisima da postoje adventisti koji rade u različitim gradovima diljem Indije.

24. listopada 2020.

Kažnjena zbog subote

Indija

Četrnaestogodišnja Anusha Nagappa plače kad govori o svojem ocu. Razlog tome je što je otac bijesan nakon što je ona postala kršćanka. On je odlučan da je natjera da promijeni svoje mišljenje.

Nevolje su nastale prošle godine kad je susjed adventist upoznao njezinu majku s Isusom.

“Slavljenje idola nije ispravno,” rekao je susjed. “Trebala bi predati svoje srce Isusu.”

Nakon što je više puta čula susjedovu želju da prihvati Isusa, majka je počela odlaziti u adventističku crkvu u njihovom selu. Vodila je svoju kći sa sobom, a djevojčica je uživala u pjevanju.

Otac nije želio ići u crkvu s majkom i Anushom. Štoviše, bio je odlučan da ih zaustavi da odlaze u crkvu. Upirao je prstom na dvadeset drvenih i kamenih idola u njihovom domu: “Naši bogovi su nam pomagali mnogo godina, brinuli su se o nama i štitili nas. Zašto želite ići u crkvu slaviti drugog Boga?”

Majka nije ništa rekla. Anusha nije ništa rekla. Nisu ništa mogle reći da smire oca. Kad je otac vidio da su ipak nastavile ići u crkvu, neljubazno se obraćao majci. Čak je kaznio Anushu rekavši joj da je neposlušna.

Da sve bude još gore, drugi susjedi su ismijavali Anushu i njezinu majku.

“Slavile ste naše bogove dugo, što se pogrešno dogodilo da morate slaviti kršćanskog Boga?” pitao je jedan.

Čak ih je i mjesni svećenik, koji nije bio kršćanin, ismijavao.

Baš kada je izgledalo da sve ne može biti gore, otac je doživio tešku nesreću. Vozio je bicikl na prometnom putu i udario ga je kamion. Odvezli su ga u bolnicu u kritičnom stanju.

“Samo ga Bog može spasiti,” rekao je liječnik majci.

Majka i Anusha su se molile Isusu da sačuva očev život. I adventistički prijatelj se također molio.

Na liječnikvo iznenađenje, otac se oporavio i mogao je poći kući nakon tri tjedna.

Otac je nevoljko priznao da je nebeski Otac sačuvao njegov život. Međutim, njegov bijes se ubrzo vratio. Naredio je majci i Anushi da prestanu ići u crkvu.

Majka i Anusha su se morale iskradati subotom ujutro iz kuće.

Ove godine Anusha se uselila u adventističku internatsku školu da nastavi svoje školovanje. Oduševljena je što može slaviti Isusa a da je nitko ne prekorava ili kažnjava. U školi je dobila svoju Bibliju. Kad se vrati kući na praznike, ona čita Bibliju svojim prijateljima.

Naučila je nekoliko svojih prijatelja kako da se mole. Više od svega, voljela bi čitati Bibliju i moliti se s ocem. Ona moli djecu širom svijeta da se mole da njezin otac upozna pravog Boga.

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju dvije nove učionice u Anushinoj adventističkoj srednjoj školi engleskog jezika u Azam Nagar u Indiji, u državi Karnataka. Na ovaj način još djece može saznati o pravom Bogu.

Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove.

***Iskustvo je ispričala Meena Prabhakar,
profesorica u Anushinoj školi.***

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Azam Nagar na zemljovidu Indije.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.
- ◆ Indija je jedna od najvećih demokracija na svijetu.
- ◆ S većinom indijske populacije koja slijedi hinduizam, 30 do 40 posto ljudi su vegeterijanci.
- ◆ Indija je druga država po veličini engleskog govornog područja, poslije Sjedinjenih Američkih Država. Oko deset posto ukupnog stanovništva države koristi engleski jezik kao materinski. Očekuje se da će se taj postotak u sljedećem desetljeću učtverostručiti.

Nevjerojatna priroda

- ◆ Iako krave u Indiji smatraju svetima i zabranjeno ih je ubijati, Indijci koriste kravlje mlijeko. Ipak, najveći dio indijskog mlijeka dolazi od bivola, to jest bivolice.

31. listopada 2020.

Odbacivanje kamenih idola

Indija

Kad je Bhimakshi imala deset godina, hrabro je odbila moliti se bogovima svojih roditelja.

Iskustvo započinje kad je Bhimakshi došla kući na ljetni odmor iz adventističke internatske škole. Bila je sretna što vidi oca i majku nakon mnogo mjeseci.

Ujutro se Bhimakshi probudila i okupala. Zatim ju je majka pozvala da proslave svoje bogove ispred obiteljskog svetišta. Svetište je činilo šest slika kamenih bogova. Slike su bile obješene nisko na zidu njihove kuće. Ispod slika nalazila se drvena polica sa svjetiljkom, mirišljivim štapićima i crvenim prahom koji su nanosili na svoja čela.

Bhimakshi je nevoljko prišla slikama. Majka i otac već su sjedili na podu prekrivenih nogu. S njima je bila i Bhimakshina devetogodišnja sestra. Otac je pozvonio malim zvonom, što je označavalo da počinje vrijeme molitve.

Majka i on su tada počeli zazivati ime jednog od bogova. Nisu zatvarali svoje oči.

Majka je vidjela da Bhimakshi stoji. Prestala je zazivati božanstva i rekla je djevojčici: "Sjedi dolje s nama."

Bhimakshi je odbila. "Ja ne želim to činiti," rekla je.

Majka je izgledala ljutito. Znala je da Bhimakshi uči o Isusu u adventističkoj internatskoj školi već pet godina. Znala je da škola također organizira jutarnja bogoslužja na kojima djeca proslavljaju Isusa umjesto drevnih narodnih bogova.

Majka nije imala ništa protiv što Bhimakshi proslavlja Isusa u školi.

"Kad si u školi, možeš biti poput kršćana," rekla je. "Ali kad si kod kuće, moraš raditi ono što i mi."

Bhimakshi je i dalje odbijala. Sada je majka bila bijesna i okrenula se prema Bhimakshinoj mlađoj sestri: “Moli se za sebe i za svoju sestru.”

Bhimakshi se odšuljala u drugu sobu dok se njezina obitelj molila. Kad su molitve završile, majka je našla Bhimakshi i ošamarila je jer je bila neposlušna.

Djevojčica se tiho molila Isusu za pomoć.

Sljedećeg dana majka je pozvala Bhimakshi na obiteljsku molitvu. Ona je opet odbila. Ponovno je bila kažnjena.

Tog ljeta se to ponavljalo iz dana u dan. Bhimakshi nije željela promijeniti svoje mišljenje. Odbijala je moliti se idolima.

Napokon, počela je nova školska godina i ona se vratila u svoju internatsku školu.

Bila je sretna što je ponovno među svojim prijateljima i ljubaznim učiteljima. Bila je sretna što neće biti kažnjena zbog odbijanja da se moli idolima. Najviše od svega, bila je sretna što može slobodno proslavljati Isusa. Ispričala je odgajateljici što joj se događalo tog ljeta. Odgajateljica je bila ponosna što je Bhimakshi čvrsto stajala uz Isusa.

Sljedećeg jutarnjeg bogoslužja odgajateljica je izjavila da je u Bibliji Bog poštovao ljude koji su odbijali da se mole idolima.

“Idoli napravljeni od drveta i kamena nemaju života,” izjavila je. “Mi imamo samo jednog Boga koji je naš Stvoritelj, a ne mnoštvo bogova. Sotona nas pokušava prevariti idolima.”

Bhimakshi je razumjela da je Bog bio ponosan na nju. Odlučila je da više nikada ne proslavlja idole. I nije.

Danas ona ima petnaest godina i dalje se odbija moliti idolima kod kuće. Majka više nije ljuta i ponekad se i ona pomoli Isusu. Bhimakshi se nada da će se majka jednog dana moliti samo Isusu. “Isus je pravi Bog,” kaže Bhimakshi.

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za Bhimakshinu Adventističku englesku školu u Azam Nagar u državi Karnataka u Indiji. U školi će biti

izgrađene dvije nove učionice, tako da još djece može saznati da je Isus pravi Bog.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Azam Nagar na zemljovidu Indije.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Nevjerojatna Indija

Indijska kuhinja je popularna diljem svijeta, ali ona se mijenja ovisno o dijelu te zemlje. To često nije uočljivo u restoranima izvan Indije u kojima gosti očekuju određena najpoznatija jela kao što su *dal*, *samosas*, *naan* i piletina *tandoori*.

7. studenoga 2020.

Neposlušnost na bogoslužju

Indija

“Isus je pravi Bog,” rekla je učiteljica dok se nalazila usred učionice. Jedanaestogodišnji Karthik se okrenuo prema prijateljima koji su sjedili blizu njega na jutarnjem bogoslužju u Adventističkoj internatskoj školi u Azam Nagaru u Indiji.

“Ne, nije pravi Bog,” prošaptao je. “Naši bogovi su pravi bogovi.”

Drugi dječaci su tiho klimali glavom. Sлагali su se s njim, ali nisu se usudili to glasno reći jer su se bojali da će biti kažnjeni.

Svatko tko bi prekinuo bogoslužje ostajao bi bez doručka, a oni su željeli jesti ukusnu kašu *upma*.

Učiteljica je primijetila da je Karthik šaptao pa je prestala govoriti.

“Što si rekao Karthik?” upitala je.

Dječak nije htio odgovoriti.

Učiteljica je pogledala dječake koji su sjedili pored njega

“Što je Karthik rekao?” pitala je.

Nakon neugodne tišine, jedan dječak je progovorio:

“Karthik se ne slaže s izjavom da je Isus pravi Bog,” rekao je.

Učiteljica više ništa nije rekla, vratila se bogoslužju. Ali kad je bogoslužje završilo, Karthik nije smio doručkovati zato što je prekinuo bogoslužje.

Iako nije volio biti kažnjen, nastavio je prekidati jutarnja i večernja bogoslužja.

Da biste razumjeli zašto je Karthik prekidao službe, morate shvatiti nešto o njegovom životu kod kuće. Odrastao je u indijskom selu bez škole koja bi podučavala engleski jezik. Zbog

toga ga je njegova majka kad je imao jedanaest godina poslala u adventističku internatsku školu koja se nalazila četrdeset kilometara od njegovog sela da nauči engleski.

Karthik nije bio kršćanin i nije volio kršćansku školu. Posebno nije volio bogoslužbene programe.

Međutim, jedne subote čuo je propovijed koja je taknula njegovo srce. Propovjednik je nazvao Isusa pravim Bogom koji spašava ljude od njihovih vlastitih grijeha. Karthik je želio saznati više o tome, i učiteljica mu je dala mali Novi zavjet. Počeo je čitati po nekoliko redaka svaki dan i moliti se.

A onda se počelo događati mnogo toga lošeg. Dok se igrao vani, okliznuo se, pao i slomio vilicu. Zatim je morao ići u bolnicu na operaciju bruha. Pitao se kažnjavaju li ga to obiteljski kameni bogovi zato što se molio Isusu.

Na kraju školske godine pao je dok se penjao na školski zid i teško povrijedio obje noge. Morao je opet ići u bolnicu.

Izjavio je da ne želi više nikada ići u adventističku školu. "Više se ne vraćam tamo," odlučno je rekao svojoj majci. "Tamo se događaju loše stvari."

Ali majka je željela da se on vrati u školu. Željela je poslati i njegovu mlađu sestru u tu školu.

Učiteljica je razgovarala s dječakom.

"Zbilja bih željela da se vratiš u školu. Dođi i sve će biti bolje," rekla je.

Karthik se vratio na početku školske godine sa svojom mladom sestrom. Obećao je da će pružiti Isusu još jednu priliku.

"Čitat ću Bibliju i bit ću bliži Bogu," rekao je učiteljici. "Želim stajati uz Isusa bez obzira što se događalo i želim da Ga moja obitelj upozna."

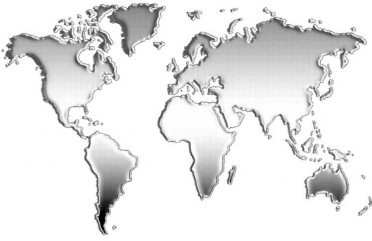
Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju dvije nove učionice u Karthikovoj Adventističkoj internatskoj školi engleskog jezika u Azam Nagar u Indiji.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Azam Nagar na zemljovidu Indije.
- ◆ Postavite djeci pitanje smatraju li da su se loše stvari događale Karthiku zato što je čitao Bibliju. Pitajte ih što misle zašto se događaju loša iskustva. Mogući odgovori su sljedeći: “Bio je nemaran”, ili “Sotona ga je želio obeshrabriti da ne bi čitao Bibliju”.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/13th-projects.

Nevjerojatna Indija

Bengaluru se smatra “Silicijskom Dolinom” Indije. Veliki broj multinacionalnih kompanija je tamo otvorilo svoja središta, što je izazvalo navalu IT inženjera i stranaca u grad.

14. studenoga 2020. **Baki se vratio glas** **Indija**

Petnaestogodišnja Rashmi nije voljela biti sama kod kuće sa svojom bakom u Baihongalu, malom gradu na jugu središnje Indije.

Kad god bi majka izašla iz kuće da kupi namirnice ili da posjeti susjede, baka bi dojurila do Rashmi.

“Ostavljaj bogove svojih predaka i ideš za nepoznatim Bogom!” vikala bi na nju.

Baka nije mogla razumjeti zašto je majka počela voditi Rashmi svaki tjedan u kršćansku crkvu, nakon što je saznala za Isusa od susjede.

Baka je slavila bogove od kamena i drveta. Nije vjerovala u Isusa. Nije rekla niti riječ dok je majka bila kod kuće.

Ali čim bi majka izašla, baka bi prekoralava Rashmi zbog odlazaka u crkvu.

“Postoji mali hram blizu naše kuće. Možeš tamo proslavljati božanstva, umjesto da ideš u kršćansku crkvu.”

Rashmi je pokušavala objasniti da joj je u kršćanskoj crkvi lijepo. “Zašto me prekoralavaš?” pitala je. “Kad bi došla u crkvu s nama, shvatila bi.”

Rashmi nikada nije rekla svojoj majci za bakine prijekore. Plašila se bake, ali nije željela stvarati nevolje u obitelji.

Jednog dana baka je počela gubiti glas. Govorila je tiho i nije mogla povisiti glas kako bi vikala na Rashmi. Ali bila je ljuta.

“Iako si napustila naše bogove, oni tebe neće napustiti,” prošaptala je ljutito.

Nitko se nije bio zabrinuo zbog bakinog gubitka glasa. Smatrali su da će se glas vratiti sam po sebi.

Rashmi se upisala u adventističku internatsku školu i napustila svoj dom.

Ali kad je došla na praznike četiri mjeseca kasnije, baka je potpuno izgubila glas. Uopće nije mogla govoriti. Kad je nešto željela, morala je pokazivati rukama.

Rashmi je bila sretna što baka više nije mogla vikati na nju, ali joj je bilo žao bake. Majka je bila jako zabrinuta.

“Trebali bismo otići u bolnicu”, rekla je majka.

Liječnik je rekao da bi baka trebala operirati glasnice. Sada je baka bila uplašena. Nije željela operaciju. Rashmi je željela pomoći i sjetila se bakine jake vjere u njezine kamene i drvene bogove. “Zašto se ne moliš svojim bogovima da te iscijele?” upitala je baku. “Onda ti neće biti potrebna operacija.”

Ali baka se već mjesecima molila svojim bogovima, i shvaćala je da njezini bogovi nemaju moć. Nije mogla odgovoriti Rashmi, nego se samo nasmiješila.

Majka je rekla prijateljima iz crkve o operacijskom zahvatu koji im predstoji i oni su se molili za baku.

Crkve u drugim dijelovima Indije također su se uključile u molitve. Rashmi se molila s bakom: “Dragi Gospodine, pomoz baki da prestane slaviti idole i da povjeruje u Isusa, istinitog Boga.”

Suze su se kotrljale niz bakine obraze dok je slušala molitvu.

Nakon operacije liječnik je izjavio da je zahvat uspio. Tri mjeseca kasnije baka je bila kod kuće i mogla je govoriti.

Baka više ne ukorava Rashmi zbog odlazaka u crkvu subotom. Više je ne pokušava uvjeriti da slijedi obiteljske bogove. Umjesto toga, ona subotom odlazi u crkvu s njom i njezinom majkom. Mjesec dana nakon operacije predala je svoje srce Isusu.

“Slava Bogu!” izjavljuje Rashmi. “Baka sada dolazi u crkvu s nama svake subote. Prije smo se skrivale od nje i odlazile u crkvu potajno. Ali danas ona ide u crkvu s nama.”

Dio darova trinaeste subote ovoga tromjesečja bit će upotrijebljen za školu u koju ide Rashmi, Adventističku školu engleskog jezika u Azam Nagaru, u indijskoj državi Karnataka. Novčana sredstva će biti upotrijebljena za izgradnju dvije nove učionice kako bi još više djece saznalo za Isusa.

Rashmi je sretna što se obrazuje u toj školi.

“Imamo jutarnja i večernja bogoslužja u našoj spavaonici. Zahvalna sam Bogu za ovu školu koja je donijela svjetlost mnogima poput mene. Željela bih predati svoje srce Isusu zauvijek,” kaže Rashmi.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Azam Nagar i Bailhongal na zemljovidu Indije.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
- ◆ Slika o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/13th-projects.

21. studenoga 2020.

Začuđeni liječnik

Indija

Liječnik je mislio da Renita neće preživjeti. Kad je dovezena u bolnicu u Bengaluru, u Indiji, trinaestogodišnja djevojčica je bila u nesvijesti, a njezino je srce jedva kucalo.

“Mogla bi umrijeti svakog trenutka,” rekao je liječnik njezinim roditeljima. “Ali dat ćemo sve od sebe.”

Oko stotinjak adventista iz Renitine crkve požurilo je u bolnicu. Tješili su roditelje ispred odjela za intenzivnu njegu u kojem je Renita ležala na krevetu. Mnogi vjernici crkve su klečali na hladnom podu bolnice i molili se. Drugi su se otišli moliti u crkvu.

Sljedećeg dana su pastori i vjernici iz svih petnaest adventističkih crkava u Bengaluru došli u bolnicu da se mole za Renitu. Među njima je bila Renitina tetka Ruth Mary. Ona je imala puno vjere u Boga.

“Vi samo radite svoj posao,” rekla je Ruth Mary liječniku. “Moj Bog će se pobrinuti za sve.”

Liječnik nije vjerovao u Boga i djelovao je uznemireno zbog njezinih riječi.

Renitini prijatelji molili su se u školi. Ravnatelj škole upriličio je molitve učenika u skupinama.

Trećeg dana liječnik i dalje nije bio siguran hoće li Renita preživjeti. Ali Ruth Mary nije niti posumnjala.

“Vi samo radite svoj posao,” rekla je opet Ruth liječniku. “Moj Bog će se pobrinuti za sve.”

Sada je liječnik doista bio uznemiren. Pitao se kako Ruth Mary može imati toliko povjerenja u nekog nevidljivog Boga.

Vjernici crkve su se nastavili moliti. Četiri dana je prošlo. Pet dana, deset dana. Jedanaestog dana Renita je otvorila oči.

Ruth Mary je postila i molila se deset dana. Bila je oduševljena.

“Vi samo radite svoj posao,” rekla je opet liječniku. “Moj Bog će se pobrinuti za sve.”

Liječnik je bio više nego uznemiren; bio je i pomalo ljutit.

Renita se postupno oporavljala. Petnaestog dana liječnik je odlučio izvesti mali operativni zahvat na njezinom grlu, da bi joj bilo lakše jesti. Ruth Mary se ta zamisao nije sviđala.

“Ona pjeva Bogu u crkvi,” rekla je liječniku. “Ako načinite taj zahvat, izgubit će svoj lijep pjevački glas.”

Liječnik je odlučio čekati. Sljedećeg dana nije mogao vjerovati svojim očima. Renita se tako dobro oporavljala da joj operacija nije niti trebala.

Okrenuvši se prema Ruth Mary, rekao je: “Vi ste sve vrijeme govorili o svojem Bogu. Sada uviđam da je vaš Bog spasio Renitu. Idite, zahvalite vašem Bogu!”

Vijesti o Renitinom čudesnom oporavku proširile su se bolnicom. Drugi pacijenti i njihova rodbina bili su zadivljeni zapanjujućim odgovorom na molitve. Mnogi među njima tražili su molitve.

Te večeri Renita je prebačena u uobičajeni bolnički odjel. Mjesec dana kasnije otpuštena je iz bolnice. Nakon toga odlazila je u svih petnaest crkava u Bengaluru i iznosila svoje iskustvo s Bogom.

“Stojim pred vama kao istinito svjedočanstvo da sam danas živa samo posredstvom Božje milosti. Hvala vam svima na molitvama. Bez molitve ja nisam ništa. Uz molitvu je sve moguće.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrebljen za izgradnju nove crkvene zgrade u Renitinoj adventističkoj crkvi Savanagar Tamil u Bengaluru u Indiji. Sadašnja crkvena zgrada je stara i raspada se, a broj vjernika je postao veći od mjesta koja crkva može osigurati.

Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove za ovu crkvu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Bengaluru na zemljovidu Indije.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Nevjerojatna Indija

Jeevan Rekha Expres, ili Ekspres linija života, je vlak-bolnica koji putuje indijskom željeznicom posjećujući udaljena seoska područja kojima je prijeko potrebna zdravstvena pomoć. Vlak ima dvije operacijske dvorane s pet stolova i šest kreveta za oporavak pacijenata. Vlak ima očni odjel za preglede i liječenja, zubarsku ambulantu, laboratorij i rendgenski odjel. Postoji odjel za smještaj osoblja s kuhinjom i dvanaest kreveta. Zdravstveno osoblje provodi ortopedske i oftalmološke postupke, kao i plastične operacije za rascijepljeno nepce i opekline.

28. studenoga 2020.

Nema vremena za videoigrice

Indija

Otac i majka su sjeli s Rishonom kako bi razgovarali o njegovim igračkama kad su se preselili iz velikog grada u malu planinsku kuću u seoskom dijelu Indije.

“Ne trebaju ti sve te velike igračke,” rekao je otac. “Bit ćeš zauzet radeći druge poslove. Ne trebaju ti te igračke.”

Majka je govorila o djeci koja žive u selu pored njihove nove kuće.

“Seoska djeca su siromašna i nemaju lijepe igračke poput tebe,” rekla je. “Zašto im ne bi dao svoje velike igračke?”

Rishon je bio poslušan dječaćić i nije mu smetalo da pokloni svoje velike igračke. Poklonio ih je dječacima i djevojčicama iz sela.

Seoska djeca bila su uzbuđena zbog tih darova. Nikada nisu imala tako lijepe igračke. Rishon je bio zadovoljan jer su oni bili sretni. Bio je lijep osjećaj učiniti nešto dobro za druge.

Kako su dani prolazili, Rishon je vidio da su otac i majka bili u pravu. Bio je vrlo zauzet. Školovao se kod kuće. Majka ga je poučavala engleski, hindu i druge jezike, a otac matematiku i prirodoznanstvene predmete.

Kad nije učio, radio je u obiteljskom vrtu sadeći, kopajući i žanjući kukuruz, krumpir i drugo povrće. Svakog dana naučio je napamet tri retka iz Biblije. Nakon nekoliko mjeseci mogao je napamet izrecitirati mnoga poglavlja, uključujući Psalam 23, 51, 91, Evanđelje po Ivanu 1, 2 i Poslanicu Hebrejima 11. poglavlje.

Rishon nije imao vremena niti da se igra sa svojim malim igračkama, tako da je i nešto od njih poklonio seoskoj

djeci. Seoska djeca, a posebno mala, ubrzo su postala Rishonovi prijatelji. U početku su ga djeca voljela zato jer im je davao igračke. Ali onda su ga počela upoznavati, uvidjevši da je ljubazan i nježan dječak. Djeca su voljela dolaziti u posjet Rishonu u planinsku kuću izvan sela.

On se volio igrati sa seoskom djecom. Ponekad bi se igrali s njegovim starim igračkama, ali najčešće su se igrali “crkve”.

Seoska djeca nisu kršćani. Njihovi roditelji nisu kršćani. Ne znaju ništa o Bogu koji je stvorio svijet, ili o Isusu koji je umro za ljude. Ne znaju ništa o molitvi Bogu.

Igrajući se “crkve”, Rishon je učio djecu o Isusu. Djeca bi sjedila na zemlji dok bi im Rishon iznosio događaje o Adamu i Evi, Noinoj barci, Davidu i Golijatu, Danielu u lavovskoj jami. Govorio im je o Isusu koji je umro na križu i koji daje vječni život svakome tko vjeruje u Njega. Pozivao ih je i pokazivao im kako da se mole.

“Dragi Bože, hvala Ti što si naš najbolji Prijatelj. Pomozi nam da budemo dobri. Molimo u Isusovo ime, amen.”

Djeca su počela oponašati Rishonove molitve. Govorila su svojim roditeljima o biblijskim događajima.

Neki od roditelja zatražili su od Rishonovih roditelja dodatna objašnjenja o Isusu.

Rishon nema vremena za videoigrice ili televiziju. On ne koristi Facebook ili Instagram. Više se skoro i ne igra s ono malo preostalih igračaka u svojem domu.

Potpuno je zauzet misioniranjem za Isusa!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite indijsku državu Karnataka na zemljovidu. Rishon živi u seoskom području te države.
- ◆ Pitajte djecu na koji način mogu biti misionari poput Rishona. Neki od odgovora su: “Davanjem igračaka drugoj

- djeci”, ili “Molitvom i razgovorom o Bibliji s prijateljima.”
- ◆ Postavite izazov pred djecu da poput Rishona nauče napamet tri biblijska retka svakog dana.
 - ◆ Ohrabrujte djecu da budu uključena u rad u vrtu. Potaknite ih da zasade vrt u lončanicama na terasi ili u stanu. Ellen G. White piše o pronalaženju Boga u vrtlarstvu, u sedmom poglavlju knjige *Odgovorno roditeljstvo*, “Primjenjive pouke iz prirode”. Možete čitati online na engleskom jeziku: bit.ly/EGW-Garden.
 - ◆ Pogledajte Rishonovog oca Wilbura na Youtubeu: bit.ly/Wilbur-Pereira.
 - ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq)
 - ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Nevjerojatna priroda

U Bengaluru se nalazi više od dvadeset i pet jezera, koja osiguravaju pitku vodu za grad te pružaju mir, tišinu i odmor. U njima se nalaze veliki ekosistemi flore i faune, među kojima ima ljiljana, jakana koji nalikuju repovima fazana, ptica tkačica, vodomara i raznih paprati.

5. prosinca 2020.
Bog je moj Učitelj
Indija

Otac je bio zabrinut zbog jedanaestogodišnjeg Anurodh. Iako je dječak završio sedmi razred, jedva je završavao svaki sljedeći razred. Nije mogao pročitati niti riječi na engleskom; služio se samo jezikom hindu.

Otac je primijetio da djeca adventističkog pastora iz njihovog grada Ghazipura imaju najbolje ocjene u Adventističkoj internatskoj školi u Varanasiju, trideset i pet kilometara udaljenoj od njihovog doma.

“Moj sin jedva prolazi u školi,” žalio se otac pastoru. “On ne mari za školu.”

Pastor je imao dobru zamisao: “Zašto ne biste poslali svojeg sina u adventističku školu?” pitao je.

Otac nije bio kršćanin, ali ovaj prijedlog mu se dopao. Kasnije tog dana iznio je prijedlog svojem sinu.

Anurodh nije uopće želio ići u školu. Bilo mu je dosadno i čeznuo je za nečim novim. Ipak, bio je zadovoljan što ga je otac namjeravao poslati izvan roditeljskog doma.

Ali kad su Anurodh, njegovi roditelji i pastor došli u školu, saznali su da je internat pun. Svih osamdeset kreveta u muškom internatu bilo je zauzeto. Ženski internat sa četrdeset kreveta je također bio pun. Anurodh je gledao u svoje roditelje pitajući se što učiniti. Pastor nije znao gdje da potraži rješenje. Nitko nije znao što učiniti. Ako bi bio upisan u školu, morao bi biti smješten u školski internat. Nije mogao živjeti u svojem domu i putovati svakog dana po tri sata u jednom smjeru do škole i natrag. Bio je duboko razočaran.

Nadao se da će mu to biti početak novog života, a sad je izgledalo da će se morati vratiti svojem starom životu. Molio

se po prvi put. Nije poznavao Boga, ali je smatrao da treba ipak pokušati razgovarati s Njim. Stojeći izvan internata, molio se:

“Bože, ja želim učiti ovdje iz dubine svojeg srca.” Bila je to jednostavna molitva.

On čak nije niti tražio ništa od Boga. Samo je iznio Bogu najveću želju svojeg srca.

Dok su on, njegovi roditelji i pastor razmatrali što da učine, jedna školska učiteljica je čula za nevolju u kojoj su se našli.

Došla je do usamljenog dječaka i rekla: “Zašto ne bi živio sa mnom u mojem domu?”

Anurodh nije mogao vjerovati svojim ušima.

“Mogu li ostati kod učiteljice?” pitao je svoje roditelje.

Bio je presretan kad su mu roditelji dali odobrenje. Bog je čuo njegovu molitvu.

Te večeri nije bio sretan jer su otac i majka otišli. Po prvi put je morao živjeti izvan svojeg doma. Velike suze su se kotrljale niz njegovo lice. Molio se po drugi put.

Kleknuvši pored kreveta, rekao je: “Bože, Ti si moj Učitelj. Molim Te, vodi me.”

Anurodh je volio svoju novu školu. Volio je čitati Bibliju, a posebno je uživao u čitanju Psalama i Izreka. Po prvi put dobio je najveće ocjene iz svih svojih predmeta. Znao je da je sve dobre ocjene postigao zahvaljujući Bogu. Bog je odgovorio na njegovu molitvu da mu bude Učitelj.

Ubrzo je predao svoje srce Isusu.

Danas Anurodh ima devetnaest godina i s uzbuđenjem gleda što Bog namjerava dalje u njegovom životu. Nikada nije niti slutio da će završiti školu, a ove godine je završio srednju školu. On kaže:

“Naši planovi su ograničeni, ali Bog ima velike nakane koje ne možemo niti zamisliti. On je spreman da nas vodi.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju novih spavaonica u Adventističkoj školi

Varanasi, kako bi još djece moglo učiti od najboljeg Učitelja, Isusa.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Ghazipur i Varanasi na zemljovidu Indije.
- ◆ Pogledajte Anurodha na Youtubeu: Anurodh-Barnwal.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/13th-projects.

Nevjerojatna priroda

Nacionalni simbol Indije je ugroženi bengalski tigar.

12. prosinca 2020.
Tumor mijenja srca
Indija

Ljetni praznici su počeli i dvanaestogodišnji Abhishek je bio sretan što je došao kući iz internatske škole.

Ali tada se nešto dogodilo.

Četvrtog dana praznika Abhishek se igrao loptom sa svojom jedanaestogodišnjom sestrom Mihmom na trijemu njihove kuće. Bilo je oko četiri sata poslijepodne, kratko nakon ručka. Nakon što je dobacio loptu, Abhishek je pao na zemlju, a njegovo tijelo se počelo jako tresti.

Njegove ruke su se počele grčiti, a na usta mu je izlazila pjena.

Mahima je vrisnula i otrčala po majku koja je bila u kuhinji.

“Dođi, dođi!” vikala je. “Dođi vidjeti što se dogodilo.”

Majka je potrčala prema trijemu i vidjela svojeg onesvištenog sina kako se trese na tlu. Počela je plakati.

Pribravši se, nazvala je oca mobilnim telefonom: “Abhishek ne može hodati, niti govoriti,” rekla je. “Molim te, dođi kući.”

Otac je radio kao biblijski radnik i vodio je molitveni sastanak izvan grada. Požurio je kući došavši dva sata kasnije.

U međuvremenu majka je podigla Abhisheka, koji je i dalje bio bez svijesti, i položila ga na krevet. Nešto kasnije dječak je došao k svijesti, ali nije mogao govoriti niti kretati se. Takvog ga je otac zatekao kad je došao.

Državna bolnica je bila zatvorena tijekom noći, a otac nije imao novca da plati privatnu bolnicu. Obitelj je morala čekati do jutra kako bi odvela Abhisheka liječniku.

Otac i majka su položili ruke na glavu svojega sina i molili se. Majka je plakala, a Mahima je stajala pored i slušala.

“Bože, Ti sve znaš. Ti poznaješ ovu nepoznatu bolest. Ja znam da Ti zasigurno možeš iscijeliti našeg sina,” molio se otac.

Ujutro su otac i majka odveli Abhisheka u bolnicu. Liječnik je proveo neka ispitivanja i pronašao mali tumor na Abhishekovom mozgu.

Taj tumor bio je razlog zašto je dječak pao u nesvijest na trijemu.

Liječnik mu je dao lijek za petnaest dana i rekao: “Ako ovaj lijek bude djelovao, onda će sve biti u redu, a ako ne bude djelovao, dječak će morati na operaciju.”

Te večeri obitelj se kod kuće molila za Abhisheka: “Bože, molimo Te, učini da lijek djeluje i izliječi našeg dječaka.”

Vjernici crkve su se također molili. Otac je zamolio Abhishekove prijatelje iz internatske škole, i oni su se također uključili u molitve.

Sljedećih petnaest dana svi su se molili.

Na kraju tog razdoblja obitelj je ponovno otišla k liječniku.

“Kako se dječak osjeća?” pitao je liječnik.

“Mnogo mu je bolje,” odgovorio je otac.

“Hajdemo napraviti još jedan pregled da vidimo što se dogodilo s tumorom,” rekao je liječnik.

Liječnik je načinio sve pretrage i nije mogao pronaći niti trag tumora. Bio je ugodno iznenađen.

“Kako se to dogodilo?” upitao je.

Dao je Abhisheku još jednom lijek za petnaest dana i rekao ocu: “Ako vašem sinu bude dobro poslije ovoga, neće biti potrebna operacija. Morat će samo uzimati ove lijekove sljedećih godinu dana.”

Roditelji su bili presretni što je tumor nestao. To je bilo čudo!

Kod kuće je cijela obitelj slavila Boga.

“Hvala Ti Bože,” molio se otac. Obitelj se nastavila svakodnevno moliti za dječaka. Vjernici crkve su se također

molili. Abhishek se vratio u školu nakon ljetnih praznika. I njegovi školski prijatelji su se molili.

Godinu dana je prošlo i liječnik je ponovno načinio ispitivanja. Rezultati su pokazali da nema tumora.

“Nema ničega, dječak je dobro,” rekao je.

Obitelj je proslavljala Boga jer je učinio ovo veliko čudo.

Ali to nije bio kraj. Kad su čuli za čudo, susjedi koji nisu vjerovali u Isusa tražili su od Abhishekovog oca da se moli za njih.

Susjedi su prije ismijavali Abhisheka i njegovu obitelj zato što su kršćani. Ali njihov stav se promijenio. Postali su bliski prijatelji i željeli su predati svoja srca Isusu.

Abhishek je zahvalan Bogu za dobro zdravlje. Sretan je što je Bog odgovorio na molitve i što je upotrijebio njegovu bolest kako bi susjedi upoznali Krista.

On želi postati misionar poput svojeg oca.

“Nakon što završim školovanje, želim raditi za Boga,” izjavljuje on. “Ja ću svima koji ne poznaju Krista ispriopovijedati svoje iskustvo.”

Dio darova trinaeste subote ovog tromjesečja bit će upotrijebljen za izgradnju novih spavaonica u Abhishekovoj Adventističkoj školi u Varansiju, kako bi još djece upoznalo Isusa.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronađite Varanasi na zemljovidu Indije.
- ◆ Abhishekov otac se zove Rajesh Chaudhary. Na slici se može vidjeti sa sinom.
- ◆ Pogledajte Abhisheka na Youtubeu: bit.ly/Abhishek-Chaudhary.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

- Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

19. prosinca 2020.

Slatka bol

Indija

Marilyn je bila učenica adventističke škole, tako da nika-da nije imala nevolja sa svetkovanjem subote. Ali morala je polagati završne ispite u državnom centru za polaganje ispi-ta, izvan adventističkog kampusa. Kad se otišla prijaviti za ispite, saznala je da se jedan ispit može polagati jedino u subotu.

Nije znala što da radi.

Suosjećajna profesorica u državnom centru imala je rje-šenje. Predložila je da Marilyn napusti crkvu u subotu uju-tro na nekoliko minuta i dođe u državni centar. Mogla bi se potpisati na ispitnom papiru, a zatim vratiti u crkvu.

“Ovaj predmet je izboran. Ako i padneš, neće biti pro-blema,” rekla je profesorica. “Ali ćeš morati izići na ispit. Dođi samo, napiši svoje ime i vrati se natrag u crkvu.”

Zamisao je bila primamljiva. Marilyn je morala izići na ispit kako bi završila godinu i prešla u sljedeći razred. Ipak, nije osjećala da je u redu da dođe u ispitni centar u subotu, pa čak i samo da napiše svoje ime.

“Nema razlike između izlaska na ispit u subotu i dolaska u ispitni centar samo zbog potpisa,” rekla je Marilyn.

“Ako i padnem ovu godinu, svetkovat ću subotu.”

Izišla je na polaganje svih drugih ispita i dobila dobre ocjene, ali nije došla na ispit u subotu.

Kao ishod, nije položila godinu. Morala je ponavljati isti razred sljedeće školske godine.

Otac je bio sretan što je Marilyn izabrala da bude vjerna Bogu i svetkovanju Njegove subote. Znao je kako se ona os-jeća.

Mnogo godina ranije, kad je on bio u školi, također je morao ponavljati razred jer je odbio pisati završni ispit u subotu.

Bio je zabrinut da bi se Marilyn mogla suočiti s istom nevoljom i sljedeće godine.

Otac je odveo Marilyn na neko tiho mjesto gdje su mogli na miru razgovarati. Podsjetio ju je da je i on morao ponavljati razred zbog neizlaska na ispit u subotu.

“Bog te voli i On ima neograničene mogućnosti da pomogne svojoj djeci,” rekao je.

Marilyn je držala očevu ruku dok je govorio. Zatim je došao red na nju da nešto kaže.

“Tata, ne brini se,” rekla je. “Prošle noći sam zahvaljivala Bogu za ovo iskustvo.”

Njezine riječi iznenadile su oca. Nastavila je: “Kad sam bila vrlo mala, slušala sam iskustva o dječacima i djevočicama koji su prolazili kroz poteškoće jer nisu željeli prekršiti subotu. Divila sam im se. Sada mi je Bog dao priliku ne samo da se divim njihovim odlukama, nego da ih osobno iskusim. To je slatka bol.”

Otac nije mogao više šutjeti.

“Marilyn, ovaj gubitak je zapravo dobitak,” rekao je.

Klimnula je glavom.

“Osjećam više radosti nego razočaranja,” rekla je. “Hvala ti, tata, što si mi ukazao na važnost Božje subote.”

Zajedno su kleknuli da se zahvale Bogu. Smatrali su da je to iskustvo dar od Boga.

Ove godine Marilyn ponavlja isti razred. Ona se ne brine što će se dogoditi na završnim ispitima. Sve što želi jest da bude vjerna Bogu, a vjeruje da će On učiniti ostalo.

Prije tri godine darovi trinaeste subote bili su upotrijebljeni za izgradnju muških i ženskih spavaonica u adventističkoj školi koju Marilyn pohađa u Dimapur u indijskoj državi Nagaland.

Hvala vam što pomažete da se škola proširi kako bi i

druga djeca mogla upoznati Boga i Njegov dan odmora — subotu.

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Dimapur na zemljovidu Indije.
- ◆ Postavite djeci pitanje što misle zašto su otac i Marilyn shvatili njihovo iskustvo kao “slatku bol”. Mogući odgovor je da je ovo iskustvo dalo Marilyn priliku da pokaže svoju ljubav prema Bogu time što je ostala vjerna. Možete to objasniti djeci ovako: pitajte djecu na koji način pokazuju svoju ljubav prema roditeljima. (Mogući odgovori su: zagrljaj, poljubac, obavljanje kućnih poslova, davanje darova, poslušnost.) Pitajte djecu na koji način pokazuju svoju ljubav prema Isusu. Isus odgovara na pitanje u Ivanu 14,15: “Ako me ljubite, zapovijedi ćete moje čuvati.”
- ◆ Autor ovog štiva je Marilynin otac Dhormo Kamei, dužnosnik kršćanske adventističke crkve u gradu Dimapuru u Indijskoj državi Nagaland.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).

Nevjerojatna priroda

- ◆ Nagaland je predio u kojem ima najviše sokolova na svijetu. U studenom 2013. godine međunarodni tim ornitologa izbrojio je više od milijun sokolova vrste amur u blizini Wokhe u Nagalandu.

26. prosinca 2020.

Program trinaeste subote

Indija

Napomena: Prije trinaeste subote podsjetite roditelje na program, kako bi ohrabрили svoju djecu da donesu svoje darove trinaeste subote, 26. prosinca. Podsjetite sve da su novčana sredstva prikupljena u misijskim darovima način na koji se potpomaže širenje Božje riječi po cijelom svijetu. Jedna četvrtina prikupljenih novčanih sredstava bit će izravno upotrijebljena za jedanaest projekata u Južnoazijskoj diviziji.

Bilješka: Govornik ne mora učiti napamet svoje dijelove teksta, već treba biti dovoljno upoznat s gradivom kako ne bi sve morao čitati. Također, djeca mogu odglumiti iskustvo igrajući uloge Hangba, Luikelunga i odgajatelja. Prije ili poslije iskustva upotrijebite zemljovid Indije kako biste pokazali mjesta koja će primiti darove trinaeste subote, i opišite koje koristi će koje mjesto od toga imati.

Odbacivanje loše navike

Hangbe Poireng je počeo pušiti s dvanaest godina. Svoju prvu cigaretu zapalio je za vrijeme ljetnih praznika, u svojem domu, u selu na sjeveroistoku Indije.

Selo se nalazilo u planinskom predjelu i bilo je hladno, iako je bilo ljeto. Hangbe je nosio topli džemper dok su se on i njegov osamnaestogodišnji prijatelj Luikelung nalazili u jednoj napuštenoj kolibi gdje su čavrljali.

Luikelung je upalio cigaretu. “Kušaj ovo,” rekao je pružajući cigaretu Hangbeu. “Pušenje te drži zagrijanim.”

Hangbe je bez oklijevanja uzeo cigaretu od svojeg prijatelja. Nikada prije nije pušio i nije znao kako pušiti. Dim ga je štipao, tako da se zakašljao.

Nije želio pušiti i vratio je cigaretu natrag prijatelju. Lui-ke lung ju je uzeo ne rekavši ništa.

Tjedan kasnije, Hangbe je otišao na izlet s petoricom prijatelja. Stigavši do polja pokraj rijeke, prijatelji su posjedali i počeli pušiti. Hangbe je pogledao oko sebe i vidio da svi puše. Osjećao se isključenim. Sjetio se neukusnog duhanskog dima, ali je želio biti dio skupine pa je zatražio cigaretu.

Ali ovog puta odlučio je biti mudriji. Nije želio kašljati i ispasti nespretan, pa se pretvarao da puši i nije uvlačio dim u svoja pluća. Izgleda da nitko nije primijetio njegovo lažiranje. Osjećao se sretnim što je bio dio skupine.

Hangbe se pretvarao da puši i na drugim okupljanjima s prijateljima. Ali ubrzo se prestao pretvarati. Uvidio je kako je lako pušiti.

Kad su ljetni praznici završili, Hangbe je otišao u Dimapur živjeti sa svojom sestrom i školovati se u adventističkoj školi. Stekao je nove prijatelje koji nisu išli u adventističku školu. Ti prijatelji su pušili, a on im se želio pridružiti.

U školi je čuo da je pušenje loša navika za njegovo zdravlje. Razmišljao je da prestane, ali je postao ovisan. Razbolijevao bi se i bio živčan svaki put kada bi pokušao prestati pušiti.

Hangbeu je bio potreban novac za cigarete. Njegovi prijatelji mu nisu mogli davati besplatno cigarete svaki put. Tako je on, kad mu je sestra davala novac za hranu u školi, kupovao cigarete. Počeo je provoditi više vremena s društvom i prestao je rješavati domaće zadaće. Njegovi roditelji na selu ubrzo su saznali da je loš učenik u školi. Odlučili su ga poslati da živi u školskom internatu, nadajući se da će ga odgajatelj ohrabrivati da piše svoje domaće zadaće.

Hangbe nije želio živjeti u internatu, ali nije imao izbora. Sada je imao problem. Nije mogao pušiti u školi, a nije mogao

niti prestati s pušenjem. Odlučio je kupiti duhan za žvakanje, koristeći novac koji mu je sestra davala za hranu.

Nije dugo žvakao duhan, kad ga je jedan kolega primijetio i prijavio profesorima. Odgajatelj ga je pozvao na razgovor u svoju ured.

“Kad god osjetiš potrebu za pušenjem, ili potrebu da činiš nešto loše, moli se Bogu,” savjetovao ga je. “Možeš doći k meni, i ja ću ti pokušati pomoći.”

Odgajatelj se molio s njim. Molitva se svidjela Hangbeu, i odlučio se pokušati moliti na svoj način. Bio je umoran od ovisnosti o duhanu. Bio je također i gladan, jer je većinu novca trošio na duhan.

Kad je sljedeći put osjetio potrebu za duhanom, molio se: “Dragi Bože, molim Te da svladam kušnju da pušim.”

Ponavljao je ovu molitvu svaki put kad god bi osjetio želju za duhanom. Molio se u svojoj sobi.

Ponekad bi se popeo stubama na krov muškog internata da se moli. Ponekad bi zamolio odgajatelja da se pomoli za njega. Prošla su tri mjeseca od njegovog posljednjeg uzimanja duhana. I dalje mu ova kušnja predstavlja izazov svakog dana. Volio bi da nikada nije započeo s ovom ružnom navikom. Međutim, drago mu je što mu Bog daje snagu iz trenutka u trenutak da se odupre kušnji da truje svoje tijelo i um.

On želi upozoriti drugu djecu da nikada ne puše.

“Možda mislite da ste sretni kad pušite, ali prava sreća dolazi kad čitate Bibliju i molite se,” izjavljuje on.

Dio darova trinaeste subote prije tri godine bio je upotrijebljen za izgradnju muških i ženskih spavaonica u internatskoj adventističkoj školi u Dimapuru, u Indiji. Hangbe je zahvalan za nove spavaonice, jer je to mjesto gdje mu je Bog dao snagu da prestane trošiti duhan. Kao što ste izdvojili sredstva za pomoć toj školi prije tri godine, danas imate priliku pomoći djeci u drugim školama u Indiji.

Hvala vam što namjeravate priložiti velikodušne darove!

Povezano s iskustvom

- ◆ Pronadite Dimapur na zemljovidu Indije.
- ◆ Slike povezane s ovim iskustvom preuzmite s Facebooka (bit.ly/fb-mq).
- ◆ Slike o projektima trinaeste subote preuzmite na poveznici: bit.ly/ted-13th-projects.

Budući projekti trinaeste subote

Projekti za koje će se prikupljati novčana sredstva sljedećega tromjesečja dolaze iz Euroazijske divizije Generalne konferencije Kršćanske adventističke crkve:

- ◆ Izgradnja dvokatne višefunkcionalne zgrade u koju će se smjestiti dječja predškola te osnovna i srednja škola na kampusu Adventističkog sveučilišta Zaoksky, u području Tula, u Rusiji.
- ◆ Izgradnja trokatne višefunkcionalne zgrade u koju će se smjestiti dječja predškola, osnovna i srednja škola na imanju Ukrajinskog adventističkog centra za visoko obrazovanje u Buchi, u Ukrajini.

Kazalo

Dragi voditelju subotnje škole 3

Indija

Lagano disanje	5
Sara i Indiji.....	8
Žurba na vlak	11
Kažnjena zbog subote	14
Odbacivanje kamenih idola	17
Neposlušnost na bogoslužju	20
Baki se vratio glas	23
Začudeni liječnik.....	26
Nema vremena za videoigrice	29
Bog je moj Učitelj	32
Tumor mienja srca	35
Slatka bol	39
Odbacivanje loše navike	42

Njiva je svijet

“Prolazeći uz Galilejsko more, ugleda dva brata, Šimuna zvanog Petar i brata mu Andriju, gdje bacaju mrežu u more; bijahu ribari. I kaže im: ‘Hajdete za mnom, učinit ću vas ribarima ljudi!’ Oni brzo ostave mreže i pođu za njim. Pošavši odande, ugleda druga dva brata, Jakova Zebedejeva i brata mu Ivana: u lađi su sa Zebedejem, ocem svojim, krpali mreže. Pozva i njih. Oni brzo ostave lađu i oca te pođu za njim.” (Matej 4,18-22)

www.AdventistMission.org

www.adventisti.hr

www.znaci-vremena.com